

Lene Juhl

»Myggesang«

- et digt fødes og dør

Myggesang

i juninatten denne drøm

huset båret af kirsebærtræernes skum

til druknende fugles klukkende bølgeslag
under en klokke spinklere end fjordens spejl

min søvn en gærdesmattes æg: en væg
af kalk og bristefærdigt synsbedrag

dirrende plantet i mørket det hvide en segl
og lydløst hakker et usynligt næb

på spejlets hinde af vind og salt

snart brister alt

»Myggesang« er et modernistisk digt af Ivan Malinowski, der er indeholdt i digtsamlingen *Galgenfrist* fra 1958, som han anså for sin debut. Digtet fastfryser en metamorfose, inspirationens og indsigtens sekund, og digtet gløder med et visionært lys. »Myggesang« er skabt yderst formbevidst, kort og ustrofisk. Digtet er fuldendt formet og om sig selv sluttende, smukt og skrøbeligt som et æg. Formmæssigt set er det symmetrisk opbygget, og digtet så at sige »spejler sig« i sig selv, lig to sommerfuglevinger udfoldet omkring en midterakse, der skærer tværs gennem digtet ved linie 5 og 6.

Dette angives med det eneste tegn i digtet, et kolon foran »en væg« til slut i linie 5. Der er overensstemmelse mellem digtets grafiske fremtræden og dets betydningsindhold, idet f.eks. »: en væg« bogstaveligt talt sætter en grænse mellem digtets to halvdele: 1.halvdel linie 1-5 og 2. halvdel linie 6-10. Grafisk dannes der med linielængden en kurve i højre margen: fra spænding til kulmination omkring linie 5 og 6 mod afspænding til slut. Alle bogstaver er små, og linierne er klart opdelt: 1+1+2+2+2+1+1. Rimordene er let anede i digtet: drøm/skum, bølgeslag/synsbedrag, spejl/segl, væg/næb og salt/alt, hvilket giver følgende forløb: a-a-b-c-d-b-c-d-e-e. Digtet benytter lydassociationer, allitterationer og onomatopoietikon til at underbygge betydningsindholdet med, dvs. lydlaget er tæt sammenvævet med betydningen i digtet.

I linie 5 i digtets midte manifesteres subjektet med »min søvn«, som forankrer den flydende billedstrøm. Subjektet (det explicitte jeg) befinder sig i et isoleret og ikke specificeret univers, et almengyldigt naturkosmos, juninatten, løsrevet fra tid, rum og afstand. Subjektet skaber drømmen og flyder selv i drømmen. Digtet omhandler denne drøm og er tillige selv drømmen. I subjektets søvn flyder drømmen, der lignes med et æg. Digtets omdrejningspunkt er ægget, der som subjektet manifesterer sig i digtets midte linie 5.

Farverne i digtet er drømmens grelle farvekontrast: sort og hvidt, lys og mørke. Digtet bærer det surrealistiske billedes skarphed og dragende sanselighed både visuelt, auditivt og emotionelt/sensorisk. Tiden er præsens og skærper digtets/drømmens nærvær for læseren og subjektet samt hæver intensiteten og autenticiteten i digtet til det absolut højeste punkt i slutlinien: »*snart* brister alt« (min udhævning).

Den moderne skabelsesberetning og indsigtens sekund

Nogle overordnede modsætninger i textens univers tilhører henholdsvis 1. og 2. halvdel og danner to »rum« i digtet. 1. halvdel (linie 1-5) er et åbent ydre rum = juninatten, som er frugtbarhedens årstid. Juninatten kan lignes med en »skabelsens nat« indeholdende et »urhav« = fjorden samt dionysiske kræfter. 1. halvdel er præget af ubevidsthed, passivitet (»druknende fugle«) og det flydende, amorfe, grænseløse og tidløse (det våde element: »bølgeslag«, »skum«, »fjorden«). Det er præget af en lystfyldt enhedsfølelse, en sammensmeltning af ydre og indre samt en korrespondance mellem de forskellige elementer. Dette modsvares af en rund blødhed i gloserne og en glidende, bølgende rytme. 2. halvdel (linie 6-10) er et lukket, indre rum =

ægget, der ligeledes er et tegn på frugtbarhed samt den skabende proces. 2. halvdel er præget af bevidsthed (»synsbedrag«), aktivitet (»hakker«) og det apollinske: det afgrænsede, formede og faste (»salt«, »kalk« og »: en væg«) samt bevidsthed om tiden: »snart brister alt«. Det er tillige præget af splittelse, disharmoni og paradokser. Dette modsvares af skarphed og hårdhed i gloserne og en hakkende og stødende rytme.

For at underbygge inddelingen i de to rum og de overordnede modsætninger, kan der fra teksten fremdrages følgende underordnede modsætninger: juninat vs æg, båret vs briste, druknende fugle vs hakker/næb, bølgeslag vs dirrende og drøm vs synsbedrag. De to rum er forbundet med hinanden på betydningsindholdets plan og de forskellige elementer på det konnotative plan. Der er identitet mellem de to rum, idet de begge knyttes til det explicitte jeg i linie 5: »min søvn«.

Transformationen er overordnet følgende: der finder en regression sted ned i det ubevidste til en drømmetilstand (linie 1-5) over en vågnende bevidsthed (linie 6 og fortløbende), der til slut munder ud i indsigt og erkendelse: »snart brister alt«. På et andet plan kan digtet siges at være en »moderne skabelsesberetning«, idet man følger digtets skabelsesproces fra formløshedens og inspirationens »ukendte ocean« gennem de bevidste skabende kræfters virke for til slut at munde ud i digtets egen form, fuldendelse, fødsel og død.

Indledningslinien er bølgende og flydende: »i juninatten denne drøm« med alliterationer og n-m-lydene, bløde, varme og dybe, som falder man blidt og langsomt ned i et drømmeocean. Dette modsvares på betydningsindholdets plan, idet man bevæger sig som gennem en tunnel fra et ydre rum »i juninatten« ind i »denne drøm«, ind i digtet og det indre. Der finder en regression sted ned i det ubevidste til drømmen, hvilket manifesterer sig i linie 2, hvor billedet og betydningen præges af drømmesprogets logik: tyngdekraft, kausalitet og hverdagslogik ophæves og erstattes af i realiteten ulogiske og uladsiggørlige kombinationer af elementerne og surreale tilstande: »huset båret af kirsebærtræernes skum«. Huset kan her forstås som jeg-huset, dvs. det explicitte jeg selv. Huset er tillige menneskeskabt og har en beskyttende funktion, og det kan forstås som en fuglerede, hvilket ægget relaterer til. Kirsebærtræet er det organiske og frugtbare og tilknyttet jorden. Skummet er tilknyttet havet og luften. Det er vand- og luftbobler, brusende berusende. Disse elementer jord, luft/himmel og hav bærer huset/jeg'et, der er passivt flydende i drømmen og nattens naturkosmos, en tilstand og følelse af enhed, fylde og harmoni.

I 3. og 4. linie indtræder en lystfyldt, ekstatisk tilstand i drømmens narcissistiske univers, gennem hvilket der dog løber en kold understrøm. Her

bliver et faretruende moment anslået: »til druknende fugles klukkende bølgeslag«. De druknende fugle er et dødspræget moment og en negativ valorisering, men det positive dominerer, idet »klukkende«, et positivt valoriseret ord, samt allitterationer og onomatopoietikon i linie 3 med den lystfyldte gyngende, bølgende rytme, underbygger det positive, vellysten, euforien, det oceanisk orgiastiske. Præsens participium i »drukne« og »klukke« er betydningsmættet og intensiverer situationens særpræg og fylde. Fuglene kan symbolisere bevidstheden, det årvågne blik, og de kan tillige tilknyttes det eksplicite jeg: »min søvn en gærdesmattes æg«. Gennem ægget kan det eksplicite jeg identificeres med fuglen, idet det er jeg'ets søvn, der er lig ægget indeholdende en fugl = jeg'et der flyder i drømmen og i søvnen. Fuglene er druknende dvs. det eksplicite jeg har overgivet sig til drømmen og det ubevidste »under en klokke spinklere end fjordens spejl«. Fjorden eller vandet, urhavet, symboliserer det ubevidste samt dødens og fødselsens element. Under vandoverfladen, under en spinkel klokke befinder det eksplicite jeg sig ureflekeret i sin søvn og sin drøm, i en narcissistisk euforisk flydende tilstand. »Klokke« og »spinklere« er klingende klange, klare og sprøde lyde, der sammen med »fjordens spejl« angiver en spinkelhed, en fin sårbar spæthed ved drømmen og ved digtet på et både auditivt og visuelt plan. Foruden at være en beskyttende og isolerende klokke kan den tillige være klokken, der ringer for den lyse dag, for bevidstheden, friheden og livet eller klokken, der ringer for mørket, apokalypsen, for undergang og død.

Ved midteraksen linie 5 og 6 sker der et brud i digtet, og en refleksion over drømmen og søvnen, en vågnende bevidsthed, melder sig: »min søvn en gærdesmattes æg: en væg/ af kalk og bristefærdigt synsbedrag«. Jeg'et ekspliciteres, og søvnen identificeres med et æg = det indre rum, en fostertilstand, den skabende proces, det skrøbelige liv samt æggets fuldendte form.

»Gærdesmattes (æg)« er et langt stavelsesrigt ord som »kirsebærtræernes (skum)«, hvilket skaber en vegeerende dvælen ved situationen og ordene lige inden det bratte brud med »: en væg«. Som før nævnt splitter »: en væg« digtet op i to halvdele. Kolon benyttes grammatisk som en standsning foran en nærmere forklaring, hvilket bevidsthedens manifestation i digtet på dette sted taler for. Den før så ureflekerede tro på det umuliges mulighed, på enheden og på drømmen jf. »huset båret...« drages i tvivl (»synsbedrag«), og der sås splid og splittelse i sindet modsat den tidligere enhedsfølelse og flydende ekstatiske tilstand i drømmen og i kosmos.

I linie 6 sammenkobles to vidt forskellige elementer: »bristefærdigt« og »synsbedrag«. Bristefærdigt konnoterer modenhed som blomster, der

springer ud i fuldt flor, og det er positivt valoriseret: ægget der er modent og brister til liv. Dette sammenstilles med synsbedrag, et iøjnespringende ord, det skiller sig ud fra de andre og er ikke en naturmetafor. Det er negativt valoriseret og kan bryde til undergangsprofetier eller død, drømmens og enhedsfølelsens ophør. Dette, og det at alt smelter sammen eller korresponderer med hinanden, brydes af »: en væg«, der her manifesterer en bevidsthed om grænserne, skillelinjen mellem ydre og indre, drøm og virkelighed jf. »synsbedrag«. Med »: en væg« bliver den gyngende, bølgende rytme og passiviteten forvandlet til en hakken og en støden sig frem, til en anspændthed og en aktiv spænding i linie 7: »dirrende plantet i mørket det hvide en segl«, en lang rytmisk dirrende sætning, der intonerer, at noget faretruende for drømmen er i vente. »Dirrende« er en svirrende og enerverende spænding modsat »klukkende« og »bølgeslag«. »Plantet« er en handling, der er både negativt og positivt valoriseret: plante til vækst jf. kirsebærtræet eller plante til død jf. »en segl«, plante en kniv »igennem Nattens Hjerte«! En segl konnoterer også høst og bærer ligeledes død og liv i et.

Paradokset er et fremtrædende træk i 2. halvdel: »i mørket det hvide«. To ellers uforenelige værdiudsagn sammenstilles og forenes: lyset og mørket, dagen og natten, det gode og det onde princip, livet og døden. Det hvide er tillige tilknyttet »en segl«, der er billedet på månen, som ofte symboliserer døden. Det vil sige, at dagen, det lyse (hvide), bærer døden (en segl) i sig, og natten og mørket (døden) bærer livet (ægget og drømmen) i sig. Det uforenelige forenes og enhver følelse og værdi rummer sin modsætning: fødslen rummer døden, kærligheden hadet, nærværet fraværet og det sagte det usagte.

Paradokset forekommer også i titlen: »Myggesang«. Myggen er et insekt, der er kendt for sine stik og den efterfølgende irriterende kløe, derfor negativt valoriseret. Det fine, spinkle og skrøbelige ved insektet og dets filigranvinger kan associere til det skrøbelige æg. Sangen er en livsbekræftende og kunstnerisk udfoldelse og er derfor positivt valoriseret. Den er knyttet til mennesket, men også til fuglen og kan associere til fuglene/næbbet. Sangen kan på et andet plan associere til digteren og dennes sang. Men her sammenstilles den med myg, dvs. en sang der stikker, vækker til bevidsthed og kan irritere eller provokere.

Faremomentet, der blev anslået i 1. halvdel med de druknende fugle, indtræder eksplicit med »en segl«, hvilket intensiveres i linie 8 og 9: »og lydløst hakker et usynligt næb// på spejlets hinde af vind og salt«. »Hakker« er en aktiv handleform, og næbbet, en metonymi for fugleungen, er aktiv i modsætning til de passive, druknende fugle i 1. halvdel. Gennem ægget (det

eksplicite jeg's søvn og drøm) kan fugleungen identificeres som en del af jeg'et, der nu er modent og klar til at bryde ud. Næbbet er både positivt og negativt valoriseret. Det kan betyde fødsel og befrielse for fuglen og destruktion og død for drømmen og ægget. Skabelse og destruktion, fødsel og død i ét og samme udbrud.

Paradokset træder frem igen: »lydløst hakker et usynligt næb«. Fugleungen/næbbet er på samme tid nærværende og fraværende. Det auditive og visuelle aspekt, der før var så fremherskende, er forsvundet, og stilheden indtræder. Denne stilhed angiver den yderste spænding og intensivering af situationen i digtet, lige før »alt« brister. Med stilheden indtræder en stærkt koncentreret sensibilitet og fornemmelsessans: næbbet der hakker »på spejlets hinde af vind og salt«. »Hakker«, »hinde«, »vind« og »salt« er korte, hårde, kolde klange, der hurtigt forstummer i modsætning til 1. halvdelstavelserige, bølgende ord. I denne 9. linie knyttes de forskellige billeder sammen: spejlet med fjordens spejl og hinden med æggets skal/væg. Vind og salt viser ud i det ydre rum: vind konnoterer himmelrum og salt konnoterer havvand, hvilket tilhører det ydre rum i 1. halvdel: juninatten, skummet og fjorden. Det viser også indad: vind og salt angiver en næsten æterisk skrøbelighed og sprød, spæd sårbarhed, og det illustrerer tillige den silkestrådsfne balance mellem væren og ikke væren. Det er en usynlig indre hinde i det eksplicite jeg, der skal briste. Drømmen, der har karakter af en vision, har nået sin dybde og har vokset sig fuldmøden og stiger som en boble fra dybet op til overfladen.

Subjektet, her det eksplicite jeg, har overgivet sig til det ubevidste og er åben over for syn og drømme, som tilvejebringer en indsigt. Det eksplicite jeg befinder sig i en grænseoverskridende situation. Digtet fastfryser metamorfosen, hvor jeg'et befinder sig i drømmens overgangsfase, faldet fra bevidstheden ned i drømmetilstanden på grænsen mellem ubevidst og bevidst, hvor ydre og indre, virkelighed og drøm smelter sammen, hvor uforenelige elementer og værdier forenes, og hvor en indsigt og erkendelse til slut finder sted. Den tidligere bevidsthed = de druknende fugle, bliver gennem drømmen og visionen forvandlet til en ny og anden bevidsthed = fugleungen (næbbet), der med den erhvervede indsigt nu er rede til at bryde ud. Ved denne fødsel og befrielse må det gamle jeg/bevidsthed og drømmen og ægget briste, gå itu og dø bort. Hårdt og klart konstateres det: »snart brister alt«.

Kosmisk og kunstnerisk bevidsthed

Jeg'et kan spaltes i to: det eksplicite og det implicite jeg. Det eksplicite erkendende jeg er meget lig det implicite, men jeg anser det implicite jeg for at være i besiddelse af en højere grad af bevidsthed end det eksplicite jeg. Det implicite jeg vil jeg her kalde et »digter-jeg«; det er ikke nødvendigvis Ivan Malinowski selv, men blot et »digter-jeg«, der er bevidst om problematikkerne vedrørende kunst og moderne poesi og æstetik.

Digtet må siges at indskrive sig i en ikke yderligere specificeret naturdiskurs, hvor de eneste menneskelige elementer er »huset« og »min søvn«, og hvor »en segl«, »spejl« og »klokke« beskriver naturelementer. Gærdesmutteren er en spurvefugl, der opholder sig nær ved jorden. Den bygger rede i krat og lav, tæt vegetation altid nær ved og ikke sjældent på selve jorden. Æggene er hvide med rødbrune pletter. Fuglen kan minde om en mus, der piler afsted. Den smutter over gærder og er altså en »grænseoverskridende fugl«, hvilket viser sig at være i overensstemmelse med digtets visionære tema.

Det eksplicite jeg henvender sig til sig selv om drømmen i juninatten, der fører til erkendelse af, at »snart brister alt«. Det eksplicite jeg er i besiddelse af en kosmisk bevidsthed. »Alt« er et altfavnende ord. I modsætning til digtets om sig selv sluttende verden bryder dette sidste ord i digtet alle grænser ned og åbner op for alt. Perspektivet vider sig pludselig ud med en kolibrivings hastighed og svinger bort fra fokuseringen på det lille lukkede æg ud i universet. Digtets mikrokosmos forvandles til et makrokosmos.

Det specifikke jeg's drøm bliver Menneskets drøm. Det store i det små, delene i helheden og omvendt. Dette »alt«-favnende ord indicerer, at det ikke blot er »søvn« og »drøm«, der brister for det eksplicite jeg. »Alt« er her drømmen indeholdende den vision, der tilvejebringer indsigten og erkendelsen. Det eksplicite jeg får indsigt i sin egen væren, i livets natur og de eksistentielle vilkår: liv og død, destruktion og skabelse, lys og mørke synkroner dansende indbyrdes afhængige kræfter, som uafbrudt konfronteres eller smelter sammen og danner stadig nye konstellationer i det sublime, unikke evige nu.

Verdens æg brister hele tiden for at dø og fødes påny. Det er et billede på Altets enhed og splittelse; »snart brister alt« er erkendelsen af splittelsen, spaltetheden og dødens realitet: »selv i evigheden kløves de elskende til roden/ kun ilden går aldrig sulten til sengs// frugtens to halvdele udelukker hverandre/ og kreperer gladeligt hver for sig« (»Disjecta Membra« fra samme samling).

Ægget symboliserer paradokset. Dets fuldenkte form er lig nullet, det rene intet, døden og forgængeligheden (det er skallen, der destrueres). Inde i ægget er livet, skabelsen, fosteret og fødslen. Den rene væren, livet, omsluttet af døden; og livet bryder gennem døden for at leve. Digtet, visionen, indeholder tilintetgørelsens og skabelsens kræfter, modsætningernes uendelige vekselspil og fornyelse i et og samme nu.

Det implicitte jeg henvender sig til sig selv samt til en læser, der er indforstået med den moderne poesi, mentalitet og den kunstneriske skaben. Det implicitte jeg er i besiddelse af en kunstnerisk bevidsthed foruden det eksplicitte jeg's kosmiske bevidsthed. Den kunstneriske bevidsthed viser sig ved, at digtet er selvhenviseende, det peger på sin egen tilblivelsesproces og handler hermed om sig selv. Det er et modernistisk »lukket« digt, der ikke ekspliciterer sociokulturelle, politiske og samfundsmæssige problemstillinger. Parallelfremstillingen er karakteristisk for det moderne digt. Det handler ofte om sig selv samtidig med, at det handler om noget andet.

Digtet er en art »skabelsesberetning«, idet det handler om sin egen tilblivelsesproces. Digter-jeg'et (det implicitte jeg) har overgivet sig til det ubevidste, drømmen og sproget, som Rimbaud giver udtryk for i »Seerens brev«: digteren må være en visionær. Man når til det ukendte ved en desorganisering af alle sanser. Man må gå til bunds i det ukendte for at finde det ny og forvandle sig. Digteren må give sig uhørte og unævnelige kræfter i vold, der truer med at tilintetgøre ham. Der brydes her med den konventionelle og traditionelle sansning og sprogbrug. Virkeligheden søndersplintres, den ydre som den indre, disparate elementer sammenkobles og ordlyden, der tidligere var digtets resultat, bliver nu digtets igangsætter, ordets herredømme.

Digtet er undfangelse, fødsel og død i ét. I første fase af skabelsesprocessen dykker digter-jeg'et ned i det ukendte og uhørte ocean = de »druknende fugles...« Her flyder digter-jeg'et passivt modtagende i det ubevidste, i inspirationens og drømmens hav (linie 4) i den frugtbare juninat. Digter-jeg'et befinder sig i »visionens ekstase«, hvor skellet mellem ydre og indre bortroderes og de vidt forskellige elementer korresponderer med hinanden, en surreal undfangelsestilstand. Dette univers (eller rum) er præget af det amorfte flydende, grænseløse = de dionysiske kræfter.

Med »: en væg« indtræder anden fase, hvor de bevidste, skabende og formgivende apollinske kræfter virker, og ægget bliver symbol på den skabende proces og på digtet selv. Synet, drømmen, drages i tvivl = »synsbedrag«, idet bevidstheden indfinder sig, og synet er »bristefærdigt« = visionen der må bryde til digt. I denne sammenhæng kan »en segl« forstås som høstseglet. Digter-jeg'et høster sin visions billeder til digtet. Næbbet er

en metonymi for fugleungen. Fuglen er som bekendt symbol på digter-jeg'et, og sangen er lyrikken, digtet, der udgår fra digterens næb. Ægget, som er det tilblivende digt, klækkes af digterpennens »næb« mod papiret af »vind og salt«. Den flydende, amorfe vision stivner i digtet, og »snart brister alt« - visionen må bryde for at føde digtet.

»Alt« kan forstås som værende alt i digtet, der er den rene væren og form. Uden for digtet er intet og/eller alting flyder formløst. I digtet er kosmos, i verden er kaos. Kunsten er enhedssøgende og formgivende.

Digtet bygges op og brydes ned på samme tid. Digtet skabes for/af læseren, idet det læses, alt imens det brydes ned for til slut at bryde og dø, når det er læst til ende. Digtet dør for at fødes. Når digtet slutter og dør, fuldendes og fødes det helt i læserens bevidsthed, hvilket ækvivalerer med menneskets eget liv. Vagn Steen siger kort og klart: »digtet/ digter sig selv/ imens det blir'/ digtet«. »Myggesang« overlader læseren den aktive handling, at få digtet til at bryde bogstavligt talt: »snart brister alt« - og i næste åndedrag er det bristet!

Læseren skaber betydninger og meninger ved at indgå i et åbent dynamisk dialektisk forhold til teksten, i en art dialog. Betydningsstrømme flyder begge veje: fra text til læser, fra læser til text. Læseren indgår i et kærlighedsforhold til ordet. Således også til verden og livet. Al digtning og kunst er en livstydning og en bekræftelse af livet og døden som to af hinanden (livs)afhængige kræfter indlejret i hinanden. Døden levendegør livet.

»Myggesang« i grænseland

Digtet er fra 1958 og 50'erne var præget af den kolde krig, en afpolitisering af de unge, desillusion, lammelse, tilbagetrukkenhed og passivitet efter 2. verdenskrigs rædsler, hvor menneskets negative og destruktive kræfter pludselig brød løs og spyede ondskab, vold og død ud over jorden. Oplevelsen af enhedstab, den tragiske splittelse, værdisammenbruddet og Guds død (helt tilbage fra Nietzsche og *Raskolnikov*) samt den accelererende kapitalisme med fremmedgørelse og tingsliggørelse affødte en indadvendt litteratur, der i selvforsvar vendte sig bort fra verdens rædsler. Omverdens faretruende splittelse af jeg'et søgtes ophævet i kunsten. Med Malinowskis ord var digtene: »ligesom krænget ind i sig selv, steder at kravle ind i og gemme sig, sneglehuse«.¹

»Myggesang« er et sneglehus: »min søvn en gærdesmuttes æg«, men det ligger tillige på grænsen til 60'erne, der var præget af »åbne« digte, en konfrontationsmodernisme. Navnet er hentet fra Rifbjergs digtsamling fra

1960: *Konfrontation*. 60'erne var præget af aktivitet, en konfrontation med omverdenen, en erkendelse og accept af verden som den er, hvilket fører til, at den kan ændres: »snart brister alt«. Det faretruende for jeg'et søges indoptaget som kriseerfaring. Verden opleves som splittet og kaotisk, men det er ikke længere tragisk. Værdinihilismen og kritikken er en frigørelsesproces, at løsrive sig fra traditionens og »normalitetens« trædemølle, fra dogmer og rigide, statiske systemer for at søge det nye og ukendte og leve i en stadig foranderlighed, bevægelse og udvikling. Menneskets evige metamorfose.

Livet er en frist under galgen. Men trods modernismens intense oplevelse af eksistensens splittethed, det sprængte univers og virkelighedens tilsyneladende absurditet, spirer i mørket lyset og viljen til liv vedvarende, uknægteligt : »men dette splittede blod vil ikke dø/ og ukueligt er kødet der klynger sig til sit ben«.

Note

1. Bente Hansen s. 28.

Litteratur

- Behrendt, Poul: »Den fængslede tiger« in: *Kritik* 13, s. 16-38, 1970.
- Hansen, Bente: *Forfattere imod kapitalismen. Omkring Erik Knudsen og Ivan Malinowski*, s. 105-170, Hans Reitzel, 1975.
- Hørlych Karlsen, Hugo: *Udbrud. Afsøgning af litteratur og samfund 1968-1977*, s. 194-269, Rhodos Radius, 1977.
- Malinowski, Ivan: »Leve som var der en fremtid og et håb« in: *Vinduet* 2, s. 46-59, 1973.
- Malinowski, Ivan: »Myggesang« fra digtsamlingen *Galgenfrist* (1958) in: *Samlede Digte*, 1974.